

Denne Forhøjelse fra 30 til 40 pCt. er dog ikke nogen væsentlig Ændring, og det er ingen Skade til, at Reservefonden har en betydelig Størrelse. Naar derfor Nationalbanken har skønnet, at det var rigtigt at forøge Reservefonden til 40 pCt., vil vel neppe nogen gøre Indvending derimod. Mere Interesse har de Ændringer, der foreslaas i Dækningsreglerne. Nu skal der være en Metalfond, der udgør 50 pCt. af Seddelmassen. Af Metalfonden skal igen 30 pCt. af Seddelmassen være Guldmetal. Deraf skal igen de $12\frac{1}{2}$ pCt. være udmøntet og de $17\frac{1}{2}$ pCt. i Barrer. Der foreslaas ikke nogen Forandring i det Forhold, at Metallet skal udgøre 30 pCt. af den samlede Seddelmasse, idet man ikke vil svække Forholdet mellem Guld og Seddelmasse, fordi man erkender, at den sidste Sikkerhed i alle Tilfælde er Guldet.

Men foruden de 30 pCt. Guld bestaar Metalfonden af 20 pCt., anbragt rentefrit i den tyske Rigsbank, Norges Bank og Sveriges Rigsbank. Disse 20 pCt. foreslaas nu reducerede til 10 pCt., og det foreslaas at hæve Bestemmelsen om, at Tilgodehavendet skal være rentefrit og kun kan anbringes i den tyske, norske eller svenske Bank. Fremtidig skal til denne Del af Metalfonden kunne henregnes Bankens Tilgodehavende i udenlandske Banker, der i denne Henseende er godkendte af Bankkommissæren. Og medens det tidligere var saaledes, at Metalfonden skulde udgøre 50 pCt. af Seddelmassen og andre Aktiver dække de andre 50 pCt., foreslaas det nu ændret til, at Metalfonden skal dække de 40 pCt., hvoraf de 30 pCt., som sagt, uforandret skal være i Guld, medens andre Aktiver til Dækning af Seddelmassen forhøjes til 60 pCt. Herved vil der ikke opstaa nogen Forringelse af den Sikkerhed, som til enhver Tid skal være til Stede i Nationalbanken for de af Banken udstedte Sedler. Man kan paa en vis Maade sige, at det omvendte er Tilfældet, thi den Del af Dækningen, der henhører til Metalfonden, giver kun 100 for 100, og det var før 50 pCt., men bliver nu 40 pCt. For de andre 50 pCt. skal der være 125 til Sikkerhed for hver 100, og disse 50 pCt. sættes nu op til 60 pCt. Der bliver derved en større forretningsmæssig Frihed for Banken, idet den kan disponere over 10 pCt. mere til Anbringelse i andre Aktiver end dem, der omfattes af Metalfonden, altsaa til Udlaan ogsaa her i Landet.

Det kan vist kun siges at være til Nytte for vort Forretningsliv.

Endvidere foreslaas det, at i samme Forhold, som Banken ejer danske Statsobligationer, skal den kunne udstede Sedler, dog kun til et Beløb af $\frac{1}{10}$ af den øvrige Seddelmasse, altsaa med Tillæg af disse Sedler $\frac{1}{11}$ af den samlede Seddelmasse. Man mener, at det er ubetænkeligt, idet danske Statsobligationers Værdi sikkert vil holde sig lige saa længe som Nationalbankens Sedler, og der maa derfor være fuld Dækning i den danske Statsobligationer for saadanne Sedler. Men for at der ikke skal ske noget Misbrug af dette overfor Staten ved en overvældende Kreditgivning af Banken, er der sat denne meget snævre Begrænsning, at disse Sedler kun maa udgøre 10 pCt. af den øvrige Seddelmasse.

I Loven af 1907 er der en Bestemmelse om, at naar ved kongelig Resolution Nationalbanken bemyndiges til at overskride sin Seddeludstedelsesret, skal Nationalbanken for det Beløb, hvormed Seddelmassen overstiger det loybestemte, svare Staten en Rente af 5 pCt. Dette foreslaas ændret saaledes, at Nationalbanken skal svare en Afgift til Staten af Halvdelen af Bankens Diskontosats. Nu da vi første Gang skal anvende den gældende Regel, viser den sig nemlig uhensigtsmæssig. Staten har i dette Øjeblik, saa vidt jeg husker, laant til 4,7 pCt. af Nationalbanken, og naar Nationalbanken af sin overskydende Seddelmasse skal svare Staten 5 pCt., vil det sige, at Staten i Virkeligheden faar Renter af sin Gæld til Nationalbanken udbetalt af Nationalbanken, hvilket dog maa siges at være et urimeligt Forhold. Men dertil kommer ogsaa, at naar Nationalbankens Afgift af den overskydende Seddelmasse skal være 5 pCt., vil Nationalbanken, som jo ikke udsteder disse Sedler for sin egen Fornøjelse, men for at tilfredsstille det danske Samfunds Trang til Kredit, lide Tab, hvis ikke Diskontoen er betydeligt over 6 pCt., idet Udgifterne til Sedlernes Fremstilling, til Administration af denne Kapital og til Dækning af den Risiko, som er forbundet med Udlaanene, sikkert i alle Tilfælde vil beløbe sig til mere end 1 pCt. Opretholdelsen af denne Afgift til Staten paa 5 pCt. vil derfor tvinge Nationalbanken til, for at sikre sig mod Tab, at holde Diskontoen højt oppe, hvilket ikke kan være ønskeligt.

Fremdeles foreslaas det, at Hvervet